fristes til at sige, Kjønslitteratur hjemme begynder næsten at gjøre mig vammel. Ikke for Sagens egen Skyld — thi den er sandelig høj og hellig nok — men for den sygelig ensidige Maade, hvorpaa den fremtrækkes, og den, efter min Mening, usande Fremstilling af den. Det blir' snart paa Tide at bede for os Mandfolk, at Kvinderne dog ikke maa tro, at vi allesammen ere slige tobenede Svin, som flere af de moderne Forfattere gjøre os til næsten uden Undtagelse. Det er, som om der ikke var andet til i Verden end Kjønsdriften og ikke andet for Mandfolk at gjøre end at faa den tilfredsstillet paa en eller anden Maade. Fy! — Naar jeg ser paa den Række ækle Mandfolk, som paraderer forbi os i Garborgs sidste Bog, saa faar jeg slig Lyst til at prygle dem af allesammen og sende dem afsted til at sage Ved eller gjøre noget nyttigt i Stedet for at drage sig der paa Karl Johan eller sidde og drikke og snakke og tænke liderlig paa halvsjofle Kafeer. Jeg kjender ikke disse Mandfolk. De maa have voxet op, siden jeg var hjemme. Jeg har dog ogsaa levet 6 Aar som Student i Kristiania og baade set og hørt adskilligt; men jeg kjender ikke disse Folk. Om der end kan findes saadanne, saa tror jeg, det er usandt at fremstille bare slige Figurer som Typer paa Ungdomslivet derinde. Ligesom en Bondegaard ikke bare bestaar af Møgdungen udenfor Stalden, saaledes bestaar ikke Kristiania Ungdomsliv bare af Garborgske „Mandfolk". Det vilde bli' for trøstesløst. Og jeg var da med mine Kammerater, som ingenlunde bestod af bare Theologer, men af alle studerende Klasser, i mangt et muntert Lag, hvori vi sang og skaalede; men aldrig var der liderlig Tale og endnu mindre faldt det os ind at besøge berygtede Steder. Der er en mægtig Kraft, som bevarer den unge Mand fra Kjønsudskejelser, og det er — Ungdomsforelskelser. Men hos de nyere Forfattere gjøres disse snarere til et Moment mere til at pirre den sanselige Drift. Dette, vil jeg paastaa, er upsykologisk. Det stemmer ikke med min Erfaring, ikke med mange andre unge Menneskers Erfaring. Tværtimod — Ungdomsforelskelser bevare for Udskejelser. Sytten—atten Aars Forelskelsen er altid ledsaget af lidt romantisk Sværmeri. Den elskede staar omgivet med en egen Helligheds Glorie, og der er nu ingen som hende paa den hele vide Jord naturligvis. Man sænker om hende alle ideale Drømme, man stiller sig det Maal — en Gang at bli' hende værd. Den